

Arrest

nr. 117 129 van 17 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk verklaard wordt.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het vreemdelingenbesluit, van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel”* en van de motiveringsplicht. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot het middel dat de verzoekende partij aanvoert tegen de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

“Vooreerst volgt uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister, onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen, die niet van toepassing zijn in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet. Verder blijkt uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 dat mevrouw M. De Block benoemd werd tot “Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie”. Vervolgens werden bij koninklijk besluit van 8 januari 2012 de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft en zulks blijkt ook uit haar titel. Het gegeven dat de Raad van State in het arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 oordeelde dat een vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van een artikel uit een koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden kan aan voormelde vaststelling geen afbreuk doen. In voormeld arrest wordt er slechts op geduid dat voormeld koninklijk besluit louter voorziet dat een staatssecretaris “de voogdij” heeft over bepaalde diensten en dat deze voogdijregeling op zich geen betrekking heeft op diens bevoegdheid inzake “de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” zodat de vreemdeling in kwestie geen belang heeft bij de vernietiging van artikelen van het koninklijk besluit van 20 september 2009. Bijgevolg dient aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1,2° van de vreemdelingenwet en artikel 1,1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de vreemdelingenwet dit toelaat.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze genomen werd door de heer J.H.(...), attaché bij de “Algemene Directie Vreemdelingenzaken”. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te nemen. Het eerste middel is ongegrond.

Vervolgens geeft de bestreden beslissing duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012). Bij haar aanvraag legt de verzoekende partij een attest van immatriculatie en een 'certificat de celibat' neer. Een attest van immatriculatie wordt opgesteld op basis van de verklaringen van de verzoekende partij zelf en het 'certificat de celibat' afgeleverd door de ambassade van Kameroen te Brussel toont aan de verzoekende partij ongehuwd is. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat deze documenten niet aanvaard kunnen worden als identiteitsdocument daar ze niet gelijkgesteld kunnen worden met een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitsdocument. Gezien de aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel vergezeld is, noch van een geldige verschuiving voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde bevat, komt de beslissing van het bestuur niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig voor dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde vervat in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 voor voorliggende aanvraag niet werd vervuld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat er in casu een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd

Het middel is ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 november 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting 17 december 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 4 november 2013 opgenomen grond, stelt zij slechts geen opmerkingen te hebben.

De verwerende partij verwijst ter terechtzitting naar de nota.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 17 december 2013 slechts stelt geen opmerkingen te hebben, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 4 november 2013 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond betreffende de aangevoerde middelen ter gelegenheid van het door haar ingestelde beroep. Zodoende dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist. Door te stellen dat zij geen opmerkingen

heeft, kan aldus bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde gronden.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 4 november 2013 opgenomen gronden, dient te worden vastgesteld dat een schending van de artikelen 1, 9*bis* en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het vreemdelingenbesluit, van artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel*” en van de motiveringsplicht niet wordt aangetoond. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET